นิทานเวตาล ....เรื่องที่ 3

นำเสนอเมื่อ : 21 พ.ย. 2552

นิทานเวตาล เรื่องที่ 3

พระวิรุทษัตริยวิริกรมเสนเสด็จกลับไปที่ต้นโศกอีกครั้งหนึ่งเพื่อรับตัวเวตาลเอามา ณ ที่นั้นได้แลเห็นซากศพที่มันสิงอยู่ห้องหัวบนกิ่งอโศก จึงปีนขึ้นไปรับตัวมันพาลไทล แลวเสด็จกลับไปตามทางเดิม ระหว่างทางอันเงียบสงัด เวตาลได้ถือโอกาสกลาวขึ้นว่า "ขาแต่วิศามบดี" ขาวสู้สึกประหลาดใจมากที่แลเห็นพระองคสูทหงความลำบากเสด็จกลับไปมากลับมาหลายเที่ยว เพื่อจะทำธุระไหแกคนอื่นโดยไช่เหตุ ขาจึงคิดวาจะเลานิทานสนุก ๆ สักเรื่องหนึ่งถวาย เพื่อเป็นเครื่องปลอบพระทัย ขอทรงฟังเถิด"

แต่ปางบรรพ์มีพระนครอันใหญ่และสวยงามชื่อปาฏลีบุตร มีพระมหากษัตริย์องค์หนึ่ง ทรงนามว่าพระเจ้าวิกรมเกศริน ซึ่งทรงมีคุณธรรมอันไพศาล พอ ๆ กับท้องพระคลังของพระองค์ซึ่งอุดมด้วยมณีรัตนนับไม่ถวน พระองคมีนกแกวตัวหนึ่ง
ซึ่งมีความฉลียวฉลาดอยางอัศจรรยูราวกับเทพยดาเขาดลใจแลมีความชาวิมีชำนาญไนศาสตรทั้งปวง
เหตุที่มันคองมาถึคเป็นผู้ไนชาตินี้ก็เพราะบุ้นยูกลาฮุดวยเรื่องไลเรื่องหนึ่ง นกแกวตัวนี้มีชื่อวาวิทัศธรฐหามณี
มันได้ทูลแนะนำพระองคไทอภิเษกสมรสกับเจาหญิงผุหรงศักดิ์แหงแดวนมุคธชื่อจันทประภา
เจาหญิงเองก็ทรงเสียงนกไวเป็นคูหูหะทัยตัวหนึ่งเป็นนกขุทองตัวเมียมีชื่อวา ไสมิฎา เป็นนกที่เจนจบในวิชาการต่าง ๆ
ทั้งนกแกวและนกขุทองถูกเลี้ยงไวในกรงทองกรงเดียวกันรวาวกับเป็นคูผัวเมียฉะนั้น

วันหนึ่งนกแก้วเกิดความกำหนัดในนางนกไสมิกาจึงกลาวแก่นางวา "มาแต่งงานกับข้าเถิด เจ้าฐปงาม ไหน ๆ
เราก็หลับนอนและไคร้บการเลี้ยงดูไนกรงเดียวกันแลว"

นางนกขุทองได้ฟังก็ตอบว่า "อย่าเลย ข้าไม่เคยพิศวาสไนผู้ชายหน้าไหนทั้งนั้น เพราะขึ้นชื่อว่าผู้ชายแล้วล้วนแต่ชั่วช้าและใจร้าย"
ทั้งสองต่างก็ไคเถียงกันอยางไม่ลดละ ไนที่สุดเกิดทำทายและพนันกันว า ถานกแกวชนะจะได้นกขุนทองเป็นเมีย และถานางนกขุนทองชนะ
นกแกวจะต้องกลายเป็นทูสขุองนางดูลอดไป เมื่อตกลงกันดังนี้แลก็พากันไปเฝ้าเจาชาย ทูลเรื่องไหฟังและขอไหตัดสินอยางยุติธรรม
ขณะนั้นเจาชายประทับอยู่ไนทองพระโรงธารกำนัลของพระราชบิดา เมื่อไดฟังคดีวิวาทของนกทั้งสอง จึงตรัสแกนางนกไสมิกาวา

"เจ้าจงเล่าให้ข้าฟังสิว่า เหตุไดจึงว่าผู้ชายเป็นคนอกตัญญู"

นางนกได้ฟังดังนั้นก็กลาวว่า "ขอทรงฟังเถิด" แล้วก็ลงมือเล่าเรื่องประกอบข้อกล่าวหาของตนดังต่อไปนี้

(เรื่องแทรกของนางนกไสมิกา)

พระเจ้าข้า ไนสมัยโบราณมีพระมุคชื่อ กามันทกี ไนเมืองนี้มีพ่อค้าคนหนึ่งร่ำรวยมาก มีชื่อว่า อรรถทัตต์ พอค้ามีลูกชายอยู่เพียงคนเดียวชื่อ ธนทัตต์
เมื่อไวยะผู้เศรษฐีถึงแกุกรรมลง ลูกชายก็ไชจายอยางสุรุยสุราย ผลาญทุรัพย์ที่มีอยู่แมุมากมุยมหาศาลไหพคเที่ยนไป ธนทัตตคบเพื่อนที่ลวนแลชั่วชาเลวทราม
ซึ่งคนชั่วเหลานี้ไดชักนูงไหเขาประพฤติชั่วตาง ๆ มีการเลนการพนันและอื่น ๆ ดูอมามิชาทรัพยุสมบัติก็มีลายไปหมด
ชายหนุมมีความละอายที่กลายเป็นคนยากจนเพราะรักษาสมบัติของตัวเองไม่ได จึงละถินฐานบานเรือนออกดุหรัดดุเทรไปในดินแดนต่าง ๆ

ในระหว่างทางที่ผ่านไป ชายหนุ่มมาถึงเมืองแห่งหนึ่ง ชื่อจันทุมปุระ และบังเกิดความหิวโหยเหนื่อยล้าเป็นอย่างยิ่ง
จึงเข้าไปในบานนายาวณิชผู้หนึ่งเพื่อขออาหารกิน และราวกับไชบุบัลดาลให้เป็นไป เผอิญพอคาผู้นี้ไม่มีบุตรชายและเห็นธนทัตต์เป็นชายหนุ่มปูงามท่าทางเป็นผู้ดีมีสกุล
ก็บังเกิดความสนไจ จึงไดถามเรื่องราวอูความเป็นมาของเขา เมื่อไดทราบวาเป็นไวศยะเหมือนกับตน นายวาณิชยุเผาก็ชูสิทธิ์ยินดีจรับชายหนุมไว้เป็นบุตรบุญธรรม
และยกธิดาชื่อรัตนวลีไหเป็นภรรยาอีกดวย ธนทัตตก็อยูบานพอดามีความสุขสำราญดั่งแดนนันเป็นตนเม

กาลเวลาผ่านไป ธนทัตต์ผู้อยู่บ้านพ่อดูอย่างสุขสบาย มีเงินจับจ่ายใช้สอยไม่ขาดมือก็เกิดความดิ้นรนขึ้นมาอีก
คิดจะกลับบ้านเดิมเพื่อจะเอาทรัพย์ไปเลนการพนันไหสมุกดิ้นแดนสามนิสัยสันดานเดิมของตนซึ่งอดไม่ได จึงขอลนยูภาตพอคาเดินทางกลับบ้านเดิมและพาภรรยาไปด้วย
นายวาณิชเผาผู้บุตรสาวเพียงคนเดียวก็มีความอาลัยไมอยากจะไหไป แตเมื่อชัดไม่ไดก็จำใจตองไหตามสามีไป นางนูตองเครื่องถนิมพิมพาภรรณไปเต็มที่
มีพี่เลี้ยงสาลิดตามไปปุ้นเพื่อน ทั้งสามคนก็ออกเดินทางไป หลังจากที่เดินมาหัดไหยูถึงป่าปลูไร ซึ่งนาจะเป็นที่อยูของพวกโจร ชายหนุมจึงกลาวแกนางผู้ภรรยาว่า
เพื่อความปลอดภัยขอไหนางถอดเครื่องประดับงามอบไขูงนดูแล เพราะยืนผิเป็นที่นิมโรู เมื่อไดรัดนาภรณ์อันมีค่ามามาแล
ชายชั่วก็เกิดเชารวมกับทอสมบัติของตนอนิจจาเอ ขอไหตรองดูเดิดวาเจาผัจำแลงนี้มันชั่วชาติเพียงไร มันคิดการพหันจนไจทั่วไปขึ้น
คนอยางนี้ไจแข็งและคมกริบเหมือนดาบ

เจ้าโจรไจฉากจนเมื่อหลอกได้ทรัพย์ของภรรยาแล้ว ก็ชิดจะผ่านางเสียเพื่อปิดปาก จึงผลักนางกับแม่เฒาลงไปอยู่ในเหวแล้วรีบเดินทางต่อไป
หญิงชรานั้นตายในเหวแตนางบุตรสาวเศรษฐีหาไดตายไม เพราะเมื่อตกลงไปในเหวนั้น เผอิญนางตกลงไปบนพุมไม้เลื่อยที่เกี่ยวพันกันรวากับลงไปอยู่ในตาขาย
นางจึงรอดชีวิตไป นางคอยไดเชิงเถาวัลยขึ้นมาจนถึงปากเหว มีความรู้สึกเหนื่อยออนแทบจะขาดใจ นางคอยตัดเถามาจนถึงทางที่หุงผานมา และลมลุกคุกคานไขขัดไขขมาตามทางจนไนที่สุดก็ถูมาถึงบานไดรอปลอดภัย แตวาทุกายของนางพุทธำดำเรียวเจ็บระบมไปหมด เมื่อนางกลับมาถึงบาน บิดามารดาของนางตกใจมาก ได้ถามสาเหตุดวยความสงสัย นางผู้มีคุณธรรรมจึงกลับเรื่องเสียไหมไโดยกลาวมาบิดามารดาวา

"พวกเราถูกโจรปล้นระหว่างทาง สามีของลูกถูกโจรมันจับมัดลากเอาตัวไป ยังไม่รู้ชะตากรรมเลย แม่เฒาถูกฆาตวย
แตลูกรอดชีวิตมาไดเพราะเมื่อลูกเกหวียงลงเหวนั้น เผอิญตกไปตางอยูบนพุมไม้เลื่อยจึงไดขึ้นมาได ถึงปากเหวก็สลบเหมือด แตนักเดินทางกลุ่มหนึ่งช่วยเอาไว้
ไชตยังจึงกลับมาถึงบานได"

เมื่อนางจัดนาวลีแล้วเรื่องจบ เศรษฐีผู้เป็นบิดาและมารดาก็กลาวปลอบไยนนางต่าง ๆ มิให้เสียใจในเรื่องที่เกิดขึ้น
เพราะการที่นางเอาชีวิตรอดมาไดก็นับวาไชตชวยอยางมากแล วานางอยู่ในบานพอแมเรือยมา แตไม่มีความสุขนักเพราะเห็นเพาะเฝ้าแลดึงสามีอันเป็นที่รักไม่เว้นวาย

ฝ่ายธนทัตต์ผู้สามีซึ่งเดินทางกลับไปเมืองที่ตนเคยอาศัยอยู่พรอมดวยทรัพย์สินของภรรยานั้น
ดอมามีข้าเขาก็ถูงเงินจนหมดเกลี้ยงดวยการเลนการพนันอยางหามรุงหามค่ำ และปรนเปอตัวเองดวยของกินชนิดเลิศและสุรานารีไม่เว้นแต่ละวัน
เมื่อเงินหมดก็ดิดทาทางที่จะแสวงหาอีก โดยมีความคิดวา "เราจะกลับไปบานพอตา ออนวอนขอเงินขาวมาลักอนหนึ่งเอาไปทำทุน เราจะบอกแกเขาวา
ลูกสาวของเขายังพักอยู่ที่บานของเรา มิไดเอามาดวย" เมื่อทำกำหนดแผนการเรียบรอยแล ชายหนุมก็เดินทางไปที่บานพอตา
พูอเขาประอูบุบานภรรยาของเขาแลเห็นแตไกลก็ดีใจ รีงมาคอนรับและทูรดตัวลดาวราระอยางนอบนอม ทั้งที่รูอยูวาเขาเป็นไจรไจอำมหิต ความจริงก็เป็นดังนี้แหละ
ผู้หญิงดีหันแมผัวจะชั่วชาติสัปาน้าไห นางก็ไมเคยเปลี่ยนแปลงความรู้สึกเคารพรัก ที่นางมีตอเขา เมื่อเห็นนางรีงเขามาหาไดอไมตาคผัน ชายหนุมก็ดกใจแทบสินสติ
แตนางก็กลาวปลอบโยนเขาไหคลายไจ โดยกลาววา นางไดสรางเรื่องไปทุกนกปิดมาชูดาของนางวา นาฬถูกโรูปล่นจับเอาตัวสามีไปและผลัดนางลงเหว
แตคนเอาชีวิตรอดมาไดและยังไมทูระทบทรมานสามีว่าเป็นอยางไร เมื่อขาทหูมาไดฟังก็ทายใจดี เขาไปสูนานพอตาแมยายของตนพรอมดวยภรรยา
ขางพอตาแมยายแลเห็นเขา ก็ดีอกดีใจที่ลูกเขยกลับมาได จึงเรียกประชุมญาติพี่นองและเพื่อนผู้งจัดการฉลองอยางไหญ่ไดเป็นการรับขวัญลูกเขย และประกาศว า
"ขางนายินดีนักระไรที่ลูกเขยของเราถูกไจรจับไปแตหนีรอดมาได้ในที่สุด"

หลังจากนั้นธนทัตต์ก็อาศัยอยู่กับนางรัตนาวลีในบ้านพ่อตาแมยายด้วยความสุข มีเงินทองใช้อย่างอุดมสมบูรณ์ แต่เจ้าประคุณแอ่ย
คืนหนึ่งอ้ายคนชั่วเห็นได้โอกาสดีแอบขาภรรยาของตนดีนางหลับอยู่ กวาดเอาทรัพย์สินและของมีค่าตา ๆ หนีกลับไปสู่ถิ่นเดิมของตน มีชีวิตอยู่อย่างหลบ ๆ ซ่อน ๆ
ไม่มีใครไดขาวตราวอีกนับแตนั้น

"ฉะนั้นเราอาจจะกล่าวได้อย่างเต็มปากว า ผู้ชายมันก็ชั่วเหมือนกันทั้งโลกนั่นแหละ" นางนกขุนทองสรุปทิ้งท้ายอย่างเด้นเดือง

พระราชาจึงหันมาตรัสแก่นกแก้วว า "คราวนี้ถึงทีเจ้าแล้วละ มีอะไรจะเถียงไหม"

นกแก้วได้ยินก็กลาวว า "โอ เทวะ ขึ้นชื่อว่าผู้หญิงแล้ว ล้วนมีจริตเหลือที่จะทนทาน เป็นคนทุศีล และชั่วช้าสามานย์เหมือนกันหมด
ขอได้โปรดสดับเรื่องราวที่ขาพระบาทจะเลาถวายดังต่อไปนี้"

(เรื่องแทรกของนกแก้ว วิทัศธรฐหามณี)

มีนครหนึ่งชื่อมุรรษวดี ไนนครนี้มีวิศยะที่มีชื่อเสียงเลื่องลือคนหนึ่งมีชื่อว า ธุรรมทัตต์ มีทรัพย์หลายสิบโกฏิ พอค้าผู้นี้มีธิดาคนหนึ่งชื่อ วสุทัตตา
มีความงามหาที่เปรียบมิได้ เป็นที่รักของบิดาปานชีวิต ตอมาเศรษฐีจัดการแตงนางกับพอคาหนุมผู้มั่งคั่งชื่อ สมุทรทัตต์
ซึ่งมีฐานะเทาเทียมกันทั้งทรัพยุสมบัติและรูปสุมุติอันงามพรอม
เป็นที่ตองตาของสตรีทั้งหลายซึ่งทูตตสายตาไหดวยความหลงไหลราวกับนกจักระที่ตั้งไคลต้อแสงจันทร์ฉะนั้น ไวศยะหนุ่มผู้นี้มาจากเมืองตามรลิปติ
ซึ่งเป็นแหลงของคนดีมีเกียรติยศทั้งหลาย

ครั้งหนึ่งนางวสุทัตตดตาพักอยู่ที่บ้านพ่อของนางไนขณะที่สามีกลับไปทำธุรกิจไนแว่นแคว้นของตน นางแลเห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งเดินทางมาแต่ระยะไกล
ชายผู้นั้นมีความงดงามมาก บังเกิดความพิศวาสหลงไหลอารฆ่านาจุของมาร (ผู้เผา เป็นฉายานามของกามเทพ) จึงแอบเชื่อเชิญเขาอยางลับ ๆ และทำเขาไหเป็นชู้ของนาง
หลังจากนั้นนางก็แอบมาพบเขาทุก ๆ คืน มีความดลั่งไคลแดชายชูผู้เดียวไดอมิไเสื่อมคลาย

ครั้นแล้ววันหนึ่ง สามีของนางก็กลับมาจากเมืองของเขา การปรากฏตัวของเขายังความปลาบปลื้มแก่บิดามารดาของนางอย่างยิ่ง ต่างก็ต้อนรับเขาอย่างดุลีกุจอ
ในวันแหงความรื่นรมยนั้น แทนที่นางจะสดชื่นรีงเริ่ง กลับไมมีพูดอะไรกับสามีเลย และเมื่ออยู่สองตอสองกับนาง นางก็แกลงทำเป็นหลับ ไมไยดีต่อสามี
ในจนางมีแตความไหยไหคิดถึงแตหนุมชายชูเทานั้น สวนสามีของนางมีนูเมาไมไคลดีเพราะเสพสุรา
ประกอบกับความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยลาเพราะการเดินทางมาตลอดวันทำไหเขามอยหลับไป

ขณะนั้นมีโจรคนหนึ่งแอบเขาจะของกำแพงเล็ดลอดเข้ามาในบ้าน ประจวบกับนางวสุทัตตาลุกขึ้นจากเตียง แต่งตัวจัวยเสื้อผ้าอันงดงาม
ประดับดวยรัตนาวลีแพรวพราวระยับเห็นอยูมาจากทองนอนนั้นดวยไมทันเห็นโจร มุงหนาออกไปยังสถานที่ที่นางนัดไวกับชายชู
เมื่อโจรแลเห็นนางรีบลุกลี้ลุกลนออกไปก็สงสัย กลาวแกตนเองวา
"นางผู้นี้ออกไปจากของในเวลาดึกดื่นเที่ยงคืนแตงตัวงดงามดวยปิลันธนาภรณ์อันมีค่าซึ่งเราตั้งใจจะเข้ามาขโมยพอดี ดีละเราจะสะกดรอยดูว านางจะไปไหน"
เมื่อโจรตั่งใจดังนี้แลวก็แอบออกไปจากทองดิดตามนางวสุทัตตาไปโดยมิไหคลาดสายตา และนางไมทันสังเกต

นางวสุทัตตาถือช่อดอกไม้และของขวัญอันมีค่าเดินออกจากบ้านไป มิไจรดิดตามไปอย่างลับ ๆ เข้าไปสู่อุทยานแห่งหนึ่งนอกพระนครออกไปไมไกลนัก
ที่อุทยานนี้แลอ นางไดเห็นชู้รักของนางถูกแขวนคอหอยอยู่กับกิ่งไมดวยเชือกเสนหนึ่ง เนื่องจากราชบุรุษ(ทารวจ) มาพบเขาคอม ๆ มอง ๆ อยู่ในวงไนเวลากลางคืน
จึงจับเขามาแขวนคอเป็นการลูทัณฑแหงบุรทัตตาราชาเป็นขาไม นางขวนขานยละหงายดวยความเศร้าโจมทนสินสติ รองออกมาว า "ฉันพาชูแลวเรา"
พรอมกับทรุดกายลงนั่งกับพื้นดินร่ำไหดวยความรักและเสียดาย

เมื่อค่อยสร่างไสกไได้ขึ้นนางจึงรีบลุกขึ้นไปบนกิ่งไม้ แก้เชือกออกปล่อยร่างชู้รักลงไปบนพื้น
แล้วลงมายกศพของบุรชู้นวงในทานั้นลูลูมไดรางกายของเขาดวยเลอปนะของหอม และประดับดวยมุปผาลัยอันวิจิตร และถึงแม้ร่างของเขาจะปราศจากชีวิตแล้ว
นางก็ยูงไยบกดูเขาไวดวยความเสนหา รู้ไหเหมือนไจจะขาด และในความไสกรันทดนั้นเอง นางจับหนาของเขาไทเอยขึ้นและประจงรูบยูอางทะนุถนอม
ขณะนั้นเวตาลเขาสิงศพอยู่ เห็นนางยู้นหนาเขามาไกลก็ทัดลุมกนาไนทั้งที นางวสุทัตตาดูดไจรีมผละหนีไป แตแลว้ก็เกิดความงุนงงจับศนขุมปลายไมถูก
จึงเดินกลับมาไหแู้ศีจะดูไหแขวาชู้รักของนางผู้มีชีวิตอยูหรือเปลา ครั้นเห็นเวตาลละวางไปแลว และร่างนั้นตายสนิทเตลือนไหวตอไปอีกไม่ได
นางก็ผละจากศพนั้นเดินทางกลับไปบาน รองไหดวามกลัวและอัปยศอดสู

ระหว่างนั้นโจรซึ่งแฝงกายแอบดูอยู่ ได้เห็นเหตุการณ์ไดยตลอดก็กล่าวแก่ตัวเองว า

"นางหญิงชั่วมาทำอะไรที่นี่ อนิจจา จิตใจของผู้หญิงนี้ช่างหากลัวและดำราวากับความมืดของบ่อน้ำลึกสุดหยั่งที่ไครตกลงไปแล้วไม่มีวันจะได้กลับขึ้นมาได้อีก
เราสงสัยนักวานางจะทำอยางไรนับแตนี้"

หลังจากรำพึงดังนี้แล้ว โจรก็แอบย่องตามนางกลับไปทางเดิมด้วยความพิศวงว านางจะแก้สถานการณ์ด้วยวิธีใด

นางวสุทัตตากลับไปถึงบ้านก็ตรงเข้าไปในห้องนอน เห็นสามียังหลับอยู่ก็ทำดีอกชกหัวร้องไห้ร้องหมู แผดเสียงว า "ช่วยด้วย ช่วยด้วย
ไอ้คนชาติชั่วช้าเลวทรามมันถูดจนมูชาขวดแลว ขาไมไดทำความผิดอะไรเนมแตสักนิด" ฝ่ายสามีของนางพรอมดวยพลูดาและบรรดาคนใชไดยินเสียงนางร้องตะโกนดังนั้น
ตางลูกไจตื่นและรีงกรูกันมาดวยทาทางตื่นตน มิอานางวสูทัตตาแลเห็นลูกสาวของนางที่ถูกกัดมาไหม ๆ ก็ปักไจเชื่อว าเป็นการกระทำของลูกเขยตน
จึงไหบาวไพรชวยกันจับตัวมัดและกลาวหาวาขายลูเคราะหรายเป็นคนทำรายยิ้ดขุของตน
ฝ่ายสมุทรทัตตก็ถึงแมจะถูกมัดและถูกกลาวหาดังนั้นก็ยังคงนิ่งเฉยมิไดตอบไตแตประการใด ราวกับเป็นไป พอตาและคนอื่น ๆ ต่างก็หันหลังให้แก่เขาด้วยความชิงชัง

เมื่อนายไจลิ่งเห็นเหตุการณ์เกิดขึ้นขุนนั้นก็ค่อย ๆ เสี่ยงหลูบไปเรียบ ๆ และเมื่อคืนแห่งความไกลาชูลดังกล่าวได้ผ่านไปแล้ว
ถึงเวลาขาบุดร์ไวยะก็ถูกลากตัวไปเฝ้าพระราชาพรอมดวยนางผู้ภรรยาซึ่งมีชูมูกไหวเพราะถูกกัด เมื่อพระราชาได้ฟังเรื่องราวต่อรอดังนั้น
มิทันได้พิจารณาโดยรอบคอบก็สั่งไห้เพชฌฆาตนำตัวบุตรพอคาไปประหารในขอหาว า ทุรวาภรรยาของตนไหพิการ ทั้งนี้ได้ถูมิทั้งขูดแกตัวไจ ๆ เลย
ขณะเดียวกันศำลาปอนางนกขุทหองก็เสื่อมลูล นางนกไสมิกาก็กลายรางเป็นนางเทพอัปสรชื่อ ติโลตตมา กลับคืนไปถวายการบำเรอท้าววัชรินทรในสวรรค์เช่นเดิม
อยางไรก็ดี กรณีพิพาทของนกทั้งสองก็ยังไม่ได้ตัดสินไนทองพระไรง

[]

เมื่อเวตาลเล่าเรื่องจบลง ก็กล่าวแก่พระราชาว า "ขอพระองค์ไปรดทรงวินิจฉัยด้วยเถิดว า ฝ่ายชายหรือฝ่ายหญิงพูดถูก ถ้าพระองค์ทราบแล้วมิแสดงความเห็น
พระเศียรของพระองค์ก็จะต้องแตกเป็นเสี่ยง ๆ โดยพลัน"

ฝ่ายพระราชาเมื่อถูกเวตาลซึ่งหอยอยู่บนบ่ากลาวดังนี้ก็ตรัสว า "นางจอมมายาหญิงในเรื่องของนกแก้วนั้นแหละเป็นหญิงที่ชั่วช้าที่สุด
เพราะว าผู้ชายอาจจะหลงทำผิดไดชั่วครั้งหนึ่งเทานั้นเอง แตผู้หญิงนั้นว าโดยความจริงเป็นคนชั่วในทุกโอกาส"

เมื่อพระเจ้าแผ่นดินตรัสดังนี้ เวตาลก็หลุดลอยหนีไปจากพระอังสาของพระองค์ กลับไปยังที่เดิม
และพระราชาก็ต้องเสด็จยอนไปทางเดิมเพื่อไปรับตัวเวตาลกลับมาไหม

ขอขอบคุณที่มา www.lokwannakadi.com/